

ἀποπαδὰ καὶ πῆγε ἐκεῖ πολλαχ. *Νὰ πᾶ' νὰ φύγετε ἀποπᾶ!* Κρήτ. 'Αποπὰ ἴσαμ' ἐπὶ Κύνθηρ. *Αβόλα ἔρχεται ἀοπά, ἀπο-
σεῖ εἶν' κολαί Σέριφ. 'Ο Θεὸς νὰ συχωρέσῃ ἐκείνων ὅπου
εἴπαν ἀποπαδὰ Κρήτ. 'Αποπαὲ δὰ πάω 'γὼ καὶ τοῦ λόγου σου
ἤγαινε ἀπατὰ νὰ δοῦμε ἃ δὲ βροῦμε Κρήτ. Σὰν ἀνεμό-τοπο
ὄν ἐπέταξεν ἀποπὰ κ' ἐκεῖ πέρα αὐτόθ. || Αἰνιγμ.

'Αποπὰ κ' εἰς τὰ Χανιά | θωρῶ τῇ θειά μου καὶ γελᾷ
ἡ φωτιά) Κρήτ. || *Ἀσμ.

'Αγία Καταπολιανή, | πέψε μας κι ἀποπὰ κάνει
ἀπύρανθ.

Νὰ φύγω θέλω κι ἀποπὰ νὰ πάω 'ς ἄλλο δόπο,
ἴσως καὶ νὰ σωπάσουνε οἱ γλῶσσες τῶν ἀθρώπων

Κρήτ. Συνών. ἀπεδῶ 1. 2) 'Απὸ ταύτης τῆς στιγμῆς,
ἀπὸ τούτου ἀκριβῶς τοῦ χρόνου Κρήτ. Κύνθηρ.: **Ἀς δου-*
λέψω ἀποπὰ καὶ βράδυ (ἀπὸ τὴν ὥρα ἕως τὸ βράδυ). Συνών.
ἀπεδῶ 2.

ἀποπάγωμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Σάντ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποπαγώνω.

'Αποβολὴ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ψύχους.

ἀποπαγώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) —ΚΠΑλαμ. Τρι-
σεύγ. 72

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παγώνω.

1) 'Αποβάλλω τὸ αἶσθημα τοῦ ψύχους, γίνομαι θερμό-
τερος Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): *Ἐπεπάγωσαν τὰ δάχτυλα μ' Τραπ.*

2) Παγώνω ἐντελῶς, αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν ψυχὸς ΚΠΑ-
λαμ. ἔνθ' ἄν.: *Περασμένα τὰ μεσάνυχτα, ἴδρωτας κρύος μὲ*
ἀποπάγωσε.

ἀποπάζαρα ἐπίρρ. ἐνιαχ. ἀπονπάζαρα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παζάρι.

Μετὰ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν ἐνιαχ.: *Θὰ σὲ πληρώσω*
ἀποπάζαρα ἐνιαχ. Νὰ 'πιανὲς νὰ βρουχούλλα ἀπονπάζαρα νὰ
ξιπλύν' τὸν τόπον! Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πβ. ἀποπανήγυρα.

ἀποπαιδιάζω ἀμάρι. 'ποπαιδιάζω Ρόδ. 'ποπαι-
δγιάζω Ρόδ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Παύω νὰ γεννῶ. Συνών. ἀποπαιδίζω (I), ἀπο-
παιδιώνω, ἀποπαιδώνω.

ἀποπαιδίζω (I) Πελοπν. (Βυτίν. Λάστ.) Σίφν. ἀπο-
παιδῶ *Ηπ. (Πωγών.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

'Αποπαιδιάζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Ὅντες ἤπαντρεύτηκες,*
ἡποπαιδισα Σίφν.

ἀποπαιδίζω (II) Πελοπν. (*Αρκαδ. Βυτίν. Καρδαμ.
Λάστ. Μεσσ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπόπαιδο.

'Αποκληρῶ υἱὸν ἢ θυγατέρα, ἀποκληρύττω ἔνθ' ἄν.:
Τὸν εἶχε ἀποπαιδίσει ὁ πατέρας του Μεσσ. Συνών. ἀπο-
βγάλλω 1 β, ἀποκληρώνω.

ἀποπαιδιώνω Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παιδιώνω.

'Αποπαιδιάζω, ὁ ἰδ.: *Ἐγὼ ἀποπαιδίσσα δλσθ, ἄλλες*
ἔχουνε σειρά.

ἀπόπαιδο τό, σύνθηθ. ἀπόπιδον βόρ. ἰδιώμ. ἀπό-
παιον Κάρπ. ἀποπαίδι πολλαχ. ἀποπαίδ' Πόντ. (Χαλδ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί. Περὶ τῆς συν-
θέσεως ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ.

1) 'Ο ἀποκληρούμενος τῆς πατρικῆς περιουσίας υἱὸς
ἢ θυγάτηρ, ἀπόκληρος σύνθηθ.: *Τὸν ἔκαμε ἀπόπαιδο ὁ πατέ-*

ρας του. Τὸν εἶχε ἀπόπαιδο ὁ πατέρας του καὶ δὲν τοῦ ἄφησε
κληρονομίαν σύνθηθ. || Ποίημ.

Γιατί μὲ δέρνεις, μάννα μου, γιατί μὲ παραπαίρνεις

καὶ μὲ πετᾷς 'ς τὰ τριόστρατα σὰν ἔρημο ἀποπαίδι;

ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 27. β) *Ατακτον παιδίον Πόντ.
(Χαλδ.) 2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν παιδίον Θράκ. (Αἰν.)
Πάρ. (Λευκ.) Πόντ. (Χαλδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυ-
ζαστάρει.

ἀποπαιδοῦσα ἡ, Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποπαίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. *ΑνθΠαπαδόπ. ἐν *Αθηνᾷ 37 (1925)
180 κέξ.

'Επὶ γυναικός, ἡ παύσασα νὰ γεννᾷ.

ἀποπαιδώνω Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

1) 'Αποπαιδιάζω, ὁ ἰδ., 2) Μέσ. ἀποστεροῦμαι
τῶν τέκνων μου Πόντ. (Κερασ.)

ἀποπαίζω πολλαχ. 'ποπαίζω Κρήτ. κ.ά.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παίζω.

Παύω νὰ παίζω, τελειώνω τὸ παίξιμο ἔνθ' ἄν.: *Ὅσο*
νὰ ἀποπαίζωμε μᾶς πῆρε ἡ νύχτα πολλαχ.

ἀποπαίρνω σύνθηθ. ἀπουπαίρνω βόρ. ἰδιώμ. 'πο-
παίρνω πολλαχ. 'πουπαίρνω πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. 'ποπαί-
ρνω Εὐβ. (Κονίστρ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παίρνω. 'Η λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Συμπεριφέρομαι πρὸς τινὰ τραχέως, σκαιῶς, ἰδίᾳ
πρὸς κατώτερον ἢ ἀσθενέστερον σύνθηθ.: *Ὅλο τ' ἀποπαίρνεις*
τὸ παιδί, τί σοῦ 'φταιξε; Τὸν ἀποπῆραν ὅλοι μ' ἔνα στόμα
καὶ τὰ 'χασε. Μ' ἀποπῆρε κι οὐλο μ' ἀποπαίρνει, δὲν κοιτάω
νὰ μιλήσω μπροστά του. Μ' ἀποπῆρε τὸν κακομοῖρη σὰν κἀνένα
σκυλλὶ σύνθηθ. Συνών. ἀγριοπαίρνω, ἀπαρξίζον, ἀπα-
ρξίζον, ἀπολαλῶ 3, ἀπολογιάζω (I) 2, παραπαίρνω.
Μετοχ. ἀποπαρμένος = προσβεβλημένος ΚΧατζοπ. 'Αγάπ.
21: 'Ἰγὼ, μονρὴ; εἶπε ἡ Βαρβάρα ἀποπαρμένη. 2) Λαμ-
*βάνω τι ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου Θήρ. Θράκ. (*Αλμ.) Κρήτ.*
(Βιάνν.) Πελοπν. (Βυτίν. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Τ'
ἀπόπηρες τὰ κλαδιά; Θήρ. Δῶσ' του δῶσ' του τοῦ πάδηξε
τρεῖς φορὲς καὶ τοῦ 'πόπηρε τὴ δίττα Βιάνν. Θὰ πάρω ὅσο δοράω
σήμερα καὶ αὐριο τὸ ἀποπαίρνω ὅλο τὸ βελανίδι Μάν. 3) 'Απο-
λαύω τινος ἀφθόνως, μέχρι κόρου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ'
ἀπουπῆρα οὐλα τώρα, σταφύλια, σῦκα, δὲν τὰ θέλω τὰ
σ' χάθ'κα. 'Αφ' τοῦ πιδάχ' νὰ φάῃ ὅσον θέλ', θὰ τ' ἀπουπάρ' κι
δὲ θὰ ματαχαλέν'. β) Αἰσθάνομαι ἀνάπαυσιν, ἀνακούφισιν,
οἶον ἀπὸ κόπων, ἀπὸ στενοχωριῶν κττ., ἀναλαμβάνω, συνέρ-
χομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.): Πῆγα 'ς τοῦ χουριό μ' κι ἀπουπῆρα.
'Ηρθαν ἰδῶ νὰ πιοῦν ἕνα μῆνα κρύου νιρὸ κι ν' ἀπουπάρουν.

γ) Ἰκανοποιῶ ἐν μέρει τὸν πόθον μου Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Εφαγα ν' ἀπουπάρω. Τρώω σταφύλια γιὰ ν' ἀπουπάρω
(διὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴν τελευταίαν γεῦσιν καὶ νὰ μὴ τὰ
ἐπιθυμήσω πλέον). || Φρ. 'Απουπαίρ' τώρα αὐτός, γι' αὐτὸ
γυρεῖ' κρασί (εἶναι ἐτοιμοθάνατος). 5) Θερμαίνομαι
*ἱκανῶς πῶς Στερελλ. (*Αμφ.) —Μποῦμ 'Αγριολουλ. 43:*
'Ασ' το ν' ἀποπάρῃ λίγο (ὅταν πρόκειται περὶ πράγματος
*μὴ ἔχοντος ἀνάγκην πολλῆς θερμότητος) *Αμφ. Σὰν ἀπο-*
πῆρε 'θράκα ἡ πίττα καὶ σὰν ἀποπῆθηκε κ' ἔγινε τὸ ψωμί
Μποῦμ ἔνθ' ἄν. 4) Ἐπιλαμβάνομαι τινος ὀλίγον, οἶον
σπογγίζω τι ὀλίγον Θράκ.: 'Αποπαίρνω τὸ πάτωμα. 5)
Λαμβάνω τὸ μέρος τινος, ὑπερασπίζομαι, δικαιολογῶ,
ἐπαινώ Κρήτ. Ρόδ.: Μὴ δὴ 'δοπαίρνης, γιατί δὲν εἶναι ἐτσά
ποῦ τὴ θαρεῖς Κρήτ. 'Επόπαιρνά την ἴσαμε δά, μὰ ἀποδά

